

imod den. Enhver, der har Øre at høre med, maa kunne fornemme det, hvordan der paany i Mørke og Skjulthed smedes Lænker for Folket og dets Sønner. Vi ser jo ogsaa, hvordan en ny Tids Poeter og Profeter frækt udsaar Mistillid til Aandsfrihedens Velsignelser og omdøber Trældom og Overtro med skønt klingende Navne. Og i en saadan Tid giver vor Regering sorgløst Landets Ve og Vel i Hænderne paa en Stand, hvis Kald og hellige Pligt det er at undergrave den vaagnende Folkevilje, at mistænkeliggøre Menneskets Liv i dets morgenfriske Kraft og Fylde til Bedste for et Fædreland hinsides Skyerne.«

Med et kort, ligesom uvejrsbelyst Udsyn over Danmarks Historie i de sidste hundrede Aar søgte han at godtgøre, at alle tidligere Forsøg fra Kirkens Side paa at tiltvinge sig Førerskabet i Landet havde været Forbud paa nationale Sammenbrud. Han nævnte Grundtvigs kværulerende Vækkelse i Aarhundredets Begyndelse umiddelbart før Statsbankerotten, og talte om det politiske Kirkeregimente i Aarhundredets Midte, der førte til den store Krigsulykke i Treserne. Og han fortsatte efter en Pavse, hvorunder han igen havde set sig truende rundt i Salen:

»Der fortælles om forskellige gamle Borge, at der ved forestaaende Ulykker aabenbarer sig en graa-